

Iov

Capitolul 1

Propășirea lui Iov

- 1** Era în țara* Uț un om care se numea Iov*. Și omul acesta era fără prihană* și curat la suflet. El se temea* de Dumnezeu și se abătea de la rău.
- 2** I s-au născut șapte fii și trei fete.
- 3** Avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgărițe și un foarte mare număr de slujitori. Și omul acesta era cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului.
- 4** Fiii săi se duceau unii la alții și dădeau, rând pe rând, câte un ospăț. Și poșteau și pe cele trei surori ale lor să mănânce și să bea împreună cu ei.
- 5** Și, după ce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi: se scula dis-de-diminează și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot*. Căci zicea Iov: „Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat* pe Dumnezeu în inima lor.” Așa avea Iov obicei să facă.

Satana cere să se atingă de Iov

- 6** Fiii lui Dumnezeu au venit* într-o zi* de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor.
- 7** Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea* pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”
- 8** Domnul a zis Satanei: „Ai văzut* pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană* și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”
- 9** Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?”
- 10** Nu l-ai* ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul* mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara.
- 11** Dar ia întinde-Ți* mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema* în față.”
- 12** Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului.

Răbdarea lui Iov

- 13** Într-o zi, pe când fiii și fiicele* lui Iov mâncau și beau vin în casa fratelui lor cel întâi născut,
- 14** a venit la Iov un sol, care a zis: „Boii arau și măgărițele pășteau lângă ei.
- 15** Și s-au aruncat niște Sabeeni asupra lor, i-au luat și au trecut pe slujitori prin ascuțișul sabiei. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”
- 16** Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a aprins oile și

pe slujitorii tăi și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”

17 Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Niște Haldei, înșirați în trei cete, s-au aruncat asupra cămilor, le-au luat și au trecut pe slujitori prin ascuțișul sabiei. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.”

18 Pe când vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Fiii* tăi și fiicele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor întâi născut.

19 Și deodată, a venit un vânt mare de dincolo de pustiu și a izbit în cele patru colțuri ale casei: casa s-a prăbușit peste tineri, și au murit. Și am scăpat numai eu, ca să-ți dau de știre.”

20 Atunci Iov s-a sculat, și-a sfâșiat* mantaua și și-a tuns capul. Apoi, aruncându-se* la pământ, s-a închinat

21 și a zis: „Gol* am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat* și Domnul a luat* – binecuvântat* fie Numele Domnului!”

22 În toate* acestea, Iov n-a păcătuit deloc și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu.

Capitolul 2

Satana învinuiește pe Iov

- 1** Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi* de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor și s-a înfățișat înaintea Domnului.
- 2** Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns* Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”
- 3** Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană* și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare* în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l pierd* fără pricină.”
- 4** Și Satana a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui.
- 5** Dar ia întinde-Ți* mâna și atinge-Te de oasele* și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”
- 6** Domnul* a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.”
- 7** Și Satana a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa* piciorului până în creștetul capului.
- 8** Și Iov a luat un ciob să se scarpine și a șezut pe cenușă*.
- 9** Nevasta sa i-a zis: „Tu rămâi* neclintit* în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu, și mori!”
- 10** Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce! primim* de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?”
- În toate* acestea, Iov n-a păcătuit* deloc cu buzele lui.

Cei trei prieteni vin la Iov

11 Trei prieteni* ai lui Iov, Elifaz din Teman*, Bildad din Şuah*, și Țofar din Naama, au aflat de toate nenorocirile care-l loviseră. S-au sfătuit și au plecat de acasă să se ducă să-i plângă de milă* și să-l mângâie.

12 Ridicându-și ochii de departe, nu l-au mai cunoscut. Și au ridicat glasul și au plâns. Și-au sfâșiat mantalele și au aruncat* cu țărână în văzduh deasupra capetelor lor.

13 Și au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte* nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cât de mare îi este durerea.

Capitolul 3

Plângerea lui Iov

1 După aceea, Iov a deschis gura și a blestemat ziua în care s-a născut.

2 A luat cuvântul și a zis:

3 „Blestemată* să fie ziua în care m-am născut și noaptea care a zis: „S-a zămislit un copil de parte bărbătească.”

4 Prefacă-se în întuneric ziua aceea, să nu Se îngrijească Dumnezeu de ea din cer și să nu mai strălucească lumina peste ea!

5 S-o cuprindă întunericul* și umbra morții, nori groși să vină peste ea, și neguri de peste zi s-o înspăimânte!

6 Noaptea aceea! S-o acopere întunericul, să piară din an, să nu mai fie numărată între luni!

7 Da, stearpă să fie noaptea aceea, ducă-se veselie din ea!

8 Blestemată să fie de cei ce blestemă zilele, de cei ce* știu să întărate Leviatanul;

9 să se întunece stelele din amurgul ei, în zadar să aștepte lumina și să nu mai vadă genele zorilor zilei!

10 Căci n-a închis pânțele care m-a zămislit, nici n-a ascuns suferința dinaintea ochilor mei.

11 De ce* n-am murit în pânțele mamei mele? De ce nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pânțele ei?

12 De ce am găsit genunchi* care să mă primească? Și țâțe care să-mi dea lapte?

13 Acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni

14 cu împărații și cei mari de pe pământ, care și-au zidit falnice* morminte,

15 cu domnitorii care aveau aur și și-au umplut casele cu argint.

16 Sau n-aș mai fi în viață, aș fi ca o stârpitură* îngropată, ca niște copii care n-au văzut lumina!

17 Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri.

18 Acolo cei puși în lanțuri sunt lăsați toți în pace,

nu mai aud* glasul asupritorului;

19 cel mic și cel mare sunt totuna acolo, și robul scapă de stăpânul său.

20 Pentru ce dă* Dumnezeu lumină celui ce suferă și viață celor amărâți* la suflet,

21 care așteaptă* moartea și nu vine;

măcar că o doresc mai mult decât o comoară*,

22 care n-ar mai putea de bucurie și de veselie, dacă ar găsi mormântul? –

23 Pentru ce, zic, dă El lumină omului care nu știe încotro să meargă,

pe care îl îngrădește* Dumnezeu din toate părțile?

24 Suspinele îmi sunt hrana de toate zilele, și jalea mi se varsă ca apa.

25 De ce mă tem, aceea mi se întâmplă; de ce mi-e frică, de aceea am parte!

26 N-am nici liniște, nici pace, nici odihnă, și necazul dă peste mine.”

a [v.8](#) Sau: crocodilul

Capitolul 4

Cuvântarea lui Elifaz către Iov

1 Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:

2 „Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra? Dar cine ar putea să tacă?”

3 De multe ori tu ai învățat pe alții și ai întărit mâinile* slăbite.

4 Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau și ai întărit genunchii* care se îndoiau.

5 Și acum, când este vorba de tine, ești slab! Acum, când ești atins tu, te tulburi!

Nu este frica* ta de Dumnezeu sprijinul tău?

6 Nădejdea* ta, nu-i neprihănirea ta?

7 Adu-ți aminte, te rog: care nevinovat* a pierit? Care oameni neprihăniți au fost nimiciți?

8 După câte am văzut eu, numai cei ce ară* fărădelegea și seamănă nelegiuirea îi seceră roadele!

9 Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciți de vântul mâniei Lui.

10 Mugetul leilor încetează, dinții* puilor de lei sunt zdrobiți!

11 Leul* bătrân piere din lipsă de pradă, și puii leoaicei se risipesc.

Toți oamenii sunt vinovați

12 Un cuvânt s-a furișat până la mine, și urechea mea i-a prins sunetele ușoare.

13 În clipa când* vedeniile de noapte frământă gândul, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc,

14 m-a apucat groaza* și spaima, și toate oasele mi-au tremurat.

15 Un duh a trecut pe lângă mine... tot părul mi s-a zbârlit ca ariciul...

16 Un chip cu o înfățișare necunoscută era înaintea ochilor mei.

Și am auzit un glas care șoptea încetișor:

17 „Fi-va omul* fără vină înaintea lui Dumnezeu?
Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut?
18 Dacă n-are încredere Dumnezeu* nici în slujitorii
Săi,
dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi,
19 cu cât* mai mult la cei ce locuiesc în case* de lut,
care își trag obârșia din țărână
și pot fi zdrobiți ca un vierme!
20 De dimineață până seara sunt* zdrobiți,
pier pentru totdeauna și nimeni nu ține seama de ei.
21 Li se* taie firul vieții:
mor și tot n-au căpătat înțelepciunea!*

Capitolul 5

Nelegiuitul piere

1 Strigă acum! Cine îți va răspunde?
Căruia dintre sfinți îi vei vorbi?
2 Nebunul piere ucis de mânia lui,
prostul moare ucis de aprinderea lui.
3 Am* văzut pe un nebun prinzând rădăcină;
apoi deodată i-am blestemat locuința.
4 Fiii* lui n-au noroc,
sunt călcați în picioare la poartă,
și nimeni* nu-i scapă!
5 Secerișul lui este mâncat de cei flămânzi,
care vin să-l ia chiar și din spini,
și averile lui sunt înghițite de oameni* însetați.
6 Nenorocirea nu răsare din țărână,
și suferința nu încolțește din pământ.
7 Omul se naște* ca să sufere,
după cum scânteia se naște ca să zboare.

Ajutorul este la Dumnezeu

8 Eu aș alerga la Dumnezeu,
lui Dumnezeu I-aș spune necazul meu.
9 El face lucruri* mari și nepătrunse,
minuni fără număr.
10 El varsă ploaia* pe pământ
și trimite apă pe câmpii.
11 El înalță* pe cei smeriți
și izbăvește pe cei necăjiți.
12 El nimicește* planurile oamenilor vicleni,
și mâinile lor nu pot să le îplinească.
13 El prinde* pe cei înțelepți în viclenia lor,
și planurile oamenilor înșelători sunt răsturnate:
14 dau peste întuneric în mijlocul* zilei,
bâjbâie ziua în amiaza mare ca noaptea.
15 Astfel, Dumnezeu ocrotește pe cel slab împotriva
amenințărilor lor
și-l scapă* din mâna celor puternici.
16 Așa* încât nădejdea sprijină pe cel nenorocit,
iar fărădelegea își închide gura.

La adăpostul lui Dumnezeu

17 Ferice* de omul pe care-l ceartă Dumnezeu!
Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic.

18 El face* rana și tot El o leagă;
El rănește, și mâna Lui tămăduiește.
19 De șase* ori te va izbăvi din necaz
și de șapte* ori nu te va atinge răul.
20 El te va scăpa de moarte în vreme de foamete*
și de loviturile sabiei în vreme de război.
21 Vei fi la adăpost de biciul* limbii,
vei fi fără teamă când va veni pustiirea.
22 Vei râde de pustiire ca și de foamete
și nu vei avea să te temi de fiarele* pământului.
23 Căci vei face legământ până și cu pietrele*
câmpului,
și fiarele pământului vor fi în pace cu tine.
24 Vei avea fericire în cortul tău,
îți vei găsi turmele întregi,
25 îți vei vedea sămânța* crescându-ți
și odraslele înmulțindu-se ca iarba* de pe câmp.
26 Vei intra în mormânt la bătrânețe*, ca snopul strâns
la vremea lui.
27 Iată ce am cercetat* și așa este! Ascultă, că sunt
spre folosul tău!”

Capitolul 6

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:
2 „Oh! de ar fi cu puțință să mi se cântărească durerea
și să mi se pună toate nenorocirile în cumpănă,
3 ar fi mai grele decât nisipul* mării: de aceea îmi
merg cuvintele până la nebunie!
4 Căci* săgețile Celui Atotputernic m-au străpuns,
sufletul meu le suga otrava,
și groaza* Domnului bagă fiori în mine!
5 Zbieră măgarul sălbatic când are verdeță?
Mugește boul când are de mâncare?
6 Poți mânca ce-i fără gust și fără sare?
Are vreun gust albușul unui ou?
7 Orice lucru de care aș vrea să nu m-ating,
acela-i hrana mea, fie cât de grețosă ea!
8 O, de mi s-ar asculta dorința
și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea!
9 De* ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească,
întindă-Și mâna și să mă prăpădească!
10 Îmi va rămâne măcar această mângâiere,
această bucurie în durerile cu care mă copleșește:
că* niciodată n-am călcat poruncile* Celui Sfânt.
11 La ce să mai nădăjduiesc când nu mai pot?
La ce să mai aștept, când sfârșitul se știe?
12 Tăria mea oare este o tărie de piatră?
Trupul meu e de aramă?
13 Nu sunt eu lipsit de ajutor
și n-a fugit mântuirea de mine?”

Iov se tânguiește

14 Cel ce suferă* are drept la mila prietenului,
chiar dacă părește frica de Cel Atotputernic.
15 Frații* mei s-au arătat înșelători ca un pârau,
ca albia pâraielor* care trec.

16 Un sloi le tulbură cursul,
zăpada se îngrămădește pe ele;
17 vine arșița vremii și seacă,
vine căldura soarelui și li se usucă albia.
18 Cete de călători se abat din drumul lor,
se cufundă în pustiu și pier.
19 Cetele celor din Tema* se uită țintă la ele,
călătorii din Seba* sunt plini de nădejde când le văd.
20 Dar rămân înșelați* în nădejdea lor,
rămân uimiți când ajung la ele.
21 Așa sunteți* și voi acum pentru mine.
Voi îmi vedeți necazul și vă îngroziți*!
22 V-am zis eu oare: „Dați-mi ceva,
cheltuiți din averile voastre pentru mine,
23 scăpați-mă din mâna vrăjmașului, răscumpărați-mă
din mâna celor răi”?
24 Învățați-mă, și voi tăcea;
faceți-mă să înțeleg în ce am păcătuit.
25 O, cât de înduplecătoare sunt cuvintele adevărului!
Dar ce dovedesc muștrările voastre?
26 Vreți să mă muștrați pentru tot ce am zis
și să nu vedeți decât vânt în cuvintele unui
deznădăjduit?
27 Voi năpăstuiți pe orfan,
prigoniți* pe prietenul vostru.
28 Uitați-vă la mine, vă rog!
Doar nu voi minți în față!
29 Întoarceți-vă*, nu fiți nedrepti;
întoarceți-vă și mărturisiți că sunt nevinovat!
30 Este vreo nelegiuire pe limba mea,
și nu deosebește gura mea ce este rău?

Capitolul 7

Iov deznădăjduit

1 Soarta omului pe pământ este ca a unui ostaș*,
și zilele lui sunt ca ale unui muncitor cu ziua.
2 Cum suspină robul după umbră,
cum își așteaptă muncitorul plata,
3 așa am eu parte de luni de durere*,
și partea mea sunt nopți de suferință.
4 Mă culc și zic:
„Când mă voi scula*?
Când se va sfârși noaptea?”
Și mă satur de frământări până în revărsatul zorilor.
5 Trupul mi se acoperă* cu viermi și cu o coajă
pământoasă,
pielea-mi crapă și se desface.
6 Zilele mele* zboară mai iuți decât suveica
țesătorului,
se duc și nu mai am nicio nădejde!
7 Adu-Ți aminte, Dumnezeule, că viața mea* este doar
o suflare!
Ochii mei nu vor mai vedea fericirea.
8 Ochiul*, care mă privește, nu mă va mai privi;
ochiul Tău mă va căuta, și nu voi mai fi.
9 Cum se risipește norul și trece,
așa nu se va mai ridica cel ce se* coboară în Locuința

morților!
10 Nu se va mai întoarce în casa lui
și nu-și va mai cunoaște locul* în care locuia.
11 De aceea nu-mi* voi ține gura,
ci voi vorbi în neliniștea inimii mele,
mă voi tângui* în amărăciunea sufletului meu.
12 Oare o mare sunt eu, sau un balaur de mare,
de-ai pus strajă în jurul meu?
13 Când* zic: „Patul mă va ușura,
culcușul îmi va alina durerile,”
14 atunci mă înspăimânti prin vise,
mă îngrozești prin vedenii.
15 Ah! aș vrea mai bine gătuirea,
mai bine moartea decât aceste oase!
16 Le disprețuiesc*!... nu voi trăi în veci...
Lasă-mă*, căci doar o suflare mi-e viața*!
17 Ce este* omul, ca să-Ți pese atât de mult de el,
ca să iei seama la el,
18 să-l cercetezi în toate diminețile
și să-l încerci în toate clipele?
19 Când vei înceta odată să mă privești?
Când îmi vei da răgaz să-mi înghit scuipatul?
20 Dacă am păcătuit, ce pot să-Ți fac, Păzitorul*
oamenilor?
Pentru ce m-ai pus* țintă săgeților Tale,
de am ajuns o povară chiar pentru mine însumi?
21 Pentru ce nu-mi ierți păcatul
și pentru ce nu-mi uiți fărâdelegea?
Căci voi adormi în țărână,
și când mă vei căuta, nu voi mai fi!”

Capitolul 8

Cuvântarea lui Bildad

1 Bildad din Șuah a luat cuvântul și a zis:
2 „Până când vrei să vorbești astfel
și până când vor fi cuvintele gurii tale ca un vânt
puternic?
3 Oare va răsturna* Dumnezeu dreptul?
Sau va răsturna Cel Atotputernic dreptatea?
4 Dacă fiii tăi au păcătuit* împotriva Lui,
i-a dat pe mâna păcatului.
5 Dar tu, dacă* alergi la Dumnezeu,
dacă rogi pe Cel Atotputernic,
6 dacă ești curat și fără prihană,
atunci negreșit, El va veghea asupra ta
și va da înapoi fericirea locuinței tale nevinovate.
7 Vechea ta propășire va fi mică
față de cea de mai târziu.

Învățăminte din pățania celor dinainte

8 Întrebă* pe cei din neamurile trecute
și ia aminte la pățania părinților lor. –
9 Căci noi* suntem de ieri și nu știm nimic,
zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră. –
10 Ei te vor învăța, îți vor vorbi
și vor scoate din inima lor aceste cuvinte:
11 „Crește papura fără baltă?”

Crește trestia fără umezeală?

12 Fiind încă* verde și fără să se taie, ea se usucă mai repede decât toate ierburile.

13 Așa se întâmplă tuturor celor ce uită pe Dumnezeu, și nădejdea* celui nelegiuit va pieri.

14 Încrederea lui este zdrobită, și sprijinul lui este o pânză de păianjen.

15 Se bizuie* pe casa lui, dar nu este tare; se prinde de ea, dar nu ține.

16 Cum dă soarele, înverzește, își întinde ramurile peste grădina sa,

17 își împletește rădăcinile printre pietre, pătrunde până în ziduri.

18 Dar dacă-l smulgi* din locul în care stă, locul acesta se leapădă de el și zice: „Nu știi să te fi cunoscut vreodată!”

19 Iată, așa sunt desfătările pe care i le aduc căile vieții lui;

apoi din* același pământ răsar alții după el.

20 Nu, Dumnezeu nu leapădă pe omul fără prihană și nu ocrotește pe cei răi.

21 Ba încă, El îți umple gura cu strigăte de bucurie, și buzele cu cântări de veselie.

22 Vrajmașii tăi vor fi acoperiți* de rușine, iar cortul celor răi va pieri.”

Capitolul 9

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:

2 „Știi bine că este așa.

Și cum ar putea omul să-și scoată* dreptate înaintea lui Dumnezeu?

3 Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur.

4 A Lui* este înțelepciunea și atotputernicia: cine I s-ar putea împotrivi fără să fie pedepsit?

5 El mută deodată munții și-i răstoarnă în mânia Sa.

6 Zguduie* pământul din temelie* lui, de i se clatină stâlpii.

7 Poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare; și ține stelele sub pecetea Lui.

8 Numai El* întinde cerurile și umblă pe înălțimile mării.

9 El a făcut* Ursul mare, luceafărul de seară și Ralițele și stelele din ținuturile de miazăzi.

10 El face* lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr.

11 Iată*, El trece pe lângă mine, și nu-L văd, Se duce și nu-L zăresc.

12 Dacă* apucă El, cine-L va opri? Cine-I va zice: „Ce faci?”

13 Dumnezeu nu-Și întoarce mânia; sub El se pleacă toți sprijinatorii mândriei*.

14 Și eu, cum să-I răspund? Ce cuvinte să aleg?

15 Chiar dacă aș* avea dreptate, nu I-aș răspunde.

Nu pot decât să mă rog Judecătorului.

16 Și chiar dacă m-ar asculta când Îl chem, tot n-aș putea crede că mi-a ascultat glasul;

17 El, care mă izbește ca într-o furtună, care îmi înmulțește fără pricină* rănilor,

18 care nu mă lasă să răsflu, mă satură de amarăciune.

19 Să alerg la putere? El este Atotputernic. La dreptate? Cine mă va apăra?

20 Oricâtă dreptate aș avea, gura mea mă va osândi; și oricât de nevinovat aș fi, El mă va arăta ca vinovat.

21 Nevinovat! Sunt; dar nu țin la viață, îmi disprețuiesc viața.

22 Ce-mi pasă la urma urmei?

Căci, îndrăznesc s-o spun:

El nimicește pe cel nevinovat* ca și pe cel vinovat.

23 Și dacă biciul ar pricinui măcar îndată moartea!... Dar El râde de încercările celui nevinovat.

24 Pământul este dat pe mâinile celui nelegiuit; El acoperă* ochii judecătorilor; de nu El, apoi cine altul?

25 Zilele* mele aleargă mai iuți decât un alergător; fug fără să fi văzut fericirea;

26 trec ca și corăbiile cele iuți, ca vulturul* care se repede asupra prăzii.

27 Dacă* zic: „Vreau să-mi uit suferințele, să-mi las înfrustarea și să fiu voios”,

28 sunt îngrozit* de toate durerile mele.

Știu că nu mă vei scoate nevinovat*.

29 Și dacă voi fi judecat vinovat,

pentru ce să mă mai trudes degeaba?

30 Chiar dacă* m-aș spăla cu zăpadă, chiar dacă mi-aș curăța mâinile cu leșie,

31 Tu tot m-ai cufunda în mocirlă, de s-ar scârbi până și hainele de mine!

32 Căci El nu* este un om ca mine, ca să-I pot răspunde

și să mergem împreună la judecată.

33 Nici nu* este vreun mijlocitor între noi, care să-și pună mâna peste noi amândoi.

34 Să-Și tragă* însă varga deasupra mea și să nu mă mai tulbure spaima Lui.

35 Atunci voi vorbi și nu mă voi teme de El. Altfel, nu sunt stăpân pe mine.

Capitolul 10

1 M-am dezgustat* de viață!

Voi da drum slobod plângerii mele, voi vorbi* în amarăciunea sufletului meu.

2 Eu zic lui Dumnezeu: „Nu mă osândi!

Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine!

3 Îți place să chinuiești,

să disprețuiești făptura mâinilor Tale,

în timp ce faci să-Ți strălucească bunăvoința peste sfatul celor răi?

4 Oare ai ochi de carne, sau vezi* cum vede un om?

5 Zilele Tale sunt ca zilele omului, și anii Tăi ca anii lui,

6 ca să cercetezi fărădelegea mea și să cauți păcatul meu,
7 când* știi bine că nu sunt vinovat și că nimeni nu mă poate scăpa din mâna Ta?
8 Măinile* Tale m-au făcut și m-au zidit, ele m-au întocmit în întregime...
 Și Tu să mă nimicești!
9 Adu-Ți aminte* că Tu m-ai lucrat ca lutul; și vrei din nou să mă prefaci în țărână?
10 Nu m-ai* mulș ca laptele? Nu m-ai închegat ca brânza?
11 M-ai îmbrăcat cu piele și carne, m-ai țesut cu oase și vine;
12 mi-ai dat bunăvoința Ta și viața, m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile și paza Ta.
13 Iată totuși ce ascundeai în inima Ta, iată, știi acum, ce aveai de gând:
14 că, dacă păcătuiesc, să mă* pândești și să nu-mi ierți fărădelegea.
15 Dacă sunt vinovat, vai* de mine! Dacă sunt nevinovat*, nu îndrăznesc să-mi ridic capul, sătul de rușine și cufundat în ticăloșia* mea.
16 Și dacă îndrăznesc să-l ridic, mă urmărești* ca un leu, mă lovești cu lucruri de mirat,
17 îmi pui înainte noi martori împotriva, Îți crește mânia împotriva mea și mă năpădești cu o droaie de nenorociri.
18 Pentru ce* m-ai scos din pântecul mamei mele? O, de aș fi murit, și ochiul să nu mă fi văzut!
19 Aș fi ca și cum n-aș fi fost, și din pântecul mamei mele aș fi trecut în mormânt!”
20 Nu sunt* zilele mele destul de puține? Să mă lase* dar, să plece* de la mine, și să răsuflu puțin,
21 înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc,
22 în țara* întunericului și a umbrei* morții, în țara negurii adânci, unde domnește umbra morții și neorânduiala și unde lumina este ca întunericul!”

Capitolul 11

Cuvântarea lui Țofar

1 Țofar din Naama a luat cuvântul și a zis:
2 „Să rămână această năvală de cuvinte fără răspuns și să creadă limbutul că are dreptate?
3 Vor face vorbele tale deșarte pe oameni să tacă? Și-ți vei bate joc de alții, fără să te faci cineva de rușine?
4 Tu zici*: „Felul meu de a vedea este drept, și sunt curat în ochii Tăi.” –
5 Ah! de ar vrea Dumnezeu să vorbească, de Și-ar deschide buzele să-ți răspundă
6 și de ți-ar descoperi tainele înțelepciunii Lui, ale înțelepciunii Lui nemărginite, ai vedea atunci că nu-ți* răsplătește totuși după fărădelegea ta.
7 Poți spune tu că poți pătrunde* adâncimile lui

Dumnezeu,
 că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic?
8 Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face?
 Mai adâncă decât Locuința morților: ce poți ști?
9 Întinderea ei este mai lungă decât pământul și mai lată decât marea.
10 Dacă* apucă, dacă închide și cheamă El la judecată, cine-L poate opri?
11 Căci El* cunoaște pe făcătorii de rele, vede ușor pe vinovați.
12 Omul* dimpotrivă, are minte de nebun și s-a născut ca mânzul unui măgar sălbatic!
13 Tu, îndreaptă-ți* inima* spre Dumnezeu, întinde-ți* mâinile spre El.
14 Depărtează-te de fărădelege și nu lăsa nedreptatea* să locuiască în cortul tău.
15 Și atunci*, îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică;
16 îți vei uita* suferințele, și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs.
17 Zilele tale vor străluci mai tare* decât soarele la amiază, întunericul tău va fi ca lumina dimineții.
18 Vei fi plin de încredere, și nădejdea nu-ți va fi zadarnică.
 Te vei uita în jurul tău și vei vedea că te poți odihni* liniștit.
19 Te vei culca și nimeni nu te va tulbura, și mulți vor umbla după bunăvoința ta.
20 Dar ochii* celor răi se vor topi; ei n-au loc de scăpare: moartea, iată nădejdea* lor!”

Capitolul 12

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:
2 „S-ar putea zice, în adevăr, că neamul omenesc sunteți voi și că odată cu voi va muri și înțelepciunea!
3 Am* și eu minte ca voi, nu sunt mai prejos decât voi. Și cine nu știe lucrurile pe care le spuneți voi?
4 Eu sunt de batjocura* prietenilor mei, când* cer ajutorul lui Dumnezeu: dreptul, nevinovatul, de batjocură!
5 Dispreț în nenorocire! – iată zicerea celor fericiți: dă brânci cui alunecă cu piciorul!
6 Jefuitorilor li se lasă corturile în pace*, celor ce mânia pe Dumnezeu le merge bine, măcar că dumnezeul lor este în pumn.
7 Întrebă dobitoacele, și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune;
8 vorbește pământului, și te va învăța; și peștii mării îți vor povesti.
9 Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?
10 El ține în mână* sufletul a tot ce trăiește,

sufierea oricărui trup omenesc.

11 Nu deosebește* urechea cuvintele, cum gustă cerul gurii mâncărurile?

12 La bătrâni* se găsește înțelepciunea, și într-o viață lungă e priceperea.

13 La Dumnezeu* este înțelepciunea și puterea; sfatul și priceperea ale Lui sunt.

14 Ce dărâmă* El, nu va fi zidit din nou; pe cine-l închide* El, nimeni nu-l va scăpa.

15 El oprește* apele și totul se usucă; El le dă* drumul, și pustiesc pământul.

16 El* are puterea și înțelepciunea; El stăpânește pe cel ce se rătăcește sau rătăcește pe alții.

17 El ia robi pe sftnici și tulbură* mintea judecătorilor.

18 El dezleagă legătura împăraților și le pune o frânghie în jurul coapselor.

19 El ia robi pe preoți; El răstoarnă pe cei puternici.

20 El taie* vorba celor meșteri la vorbă; El ia mintea celor bătrâni.

21 El varsă* disprețul asupra celor mari; El dezleagă brâul celor tari.

22 El descoperă* ce este ascuns în întuneric, El aduce la lumină umbra morții.

23 El face* pe neamuri să crească și El le nimicește; El le întinde până departe și El le aduce înapoi în hotarele lor.

24 El ia mintea căpeteniilor poporului, El îi face* să rătăcească în pustii fără drum,

25 unde* băjbăie prin întuneric și nu văd deslușit; El îi face să se clatine* ca niște oameni beți.

Capitolul 13

1 Iată, ochiul meu a văzut toate acestea, urechea mea a auzit și a luat seama.

2 Ce* știți voi, știu și eu, nu sunt mai prejos decât voi.

3 Dar* vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu.

4 Căci voi sunteți niște făuritori de minciuni, sunteți cu toții niște doctori* de nimic.

5 O, de ați fi tăcut, ce înțelepciune* ați fi arătat!

6 Acum, ascultați, vă rog, apărarea mea și luați aminte la răspunsul buzelor mele!

7 Vreți să vorbiți lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu?

Și să spuneți minciuni, ca să-L apărați?

8 Vreți să țineți cu El și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu?

9 Dacă vă va cerceta El, va găsi bine oare? Sau vreți să-L înșelați cum înșelați pe un om?

10 Nu, nu; ci El vă va osândi, dacă în ascuns nu lucrați decât părtinindu-L pe El.

11 Nu vă înfricoșează marea Lui? Și nu cade groaza Lui peste voi?

12 Părerile voastre sunt părerii de cenușă,

întăriturile voastre sunt întărituri de lut.

13 Tăceți, lăsați-mă, vreau să vorbesc! Întâmplă-mi-se ce mi s-ar întâmpla.

14 Îmi voi lua carnea* în dinți și îmi voi pune viața* în joc.

15 Da, mă va ucide*: n-am nimic de nădăjduit; dar îmi* voi apăra purtarea în fața Lui.

16 Chiar și lucrul acesta poate sluji la scăparea mea, căci un nelegiuit nu îndrăznește să vină înaintea Lui.

17 Ascultați, ascultați cuvintele mele, luați aminte la cele ce voi spune.

18 Iată-mă sunt gata să-mi apăr pricina, căci știu că am dreptate.

19 Are cineva* ceva de spus împotriva mea? Atunci tac și vreau să mor.

20 Numai* două lucruri fă-mi, și nu mă voi ascunde de Fața Ta:

21 Trage-Ți* mâna de pe mine și nu mă mai tulbura cu groaza Ta.

22 Apoi cheamă-mă și-Ți voi răspunde; sau lasă-mă să vorbesc eu și răspunde-mi Tu!

23 Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de Lege și păcatele mele.

24 Pentru ce Îți* ascunzi Fața și mă iei drept* vrăjmaș?

25 Vrei să* lovești o frunză suflată de vânt? Vrei să urmărești un pai uscat?

26 Pentru ce să mă lovești cu suferințe amare și să mă pedepsești* pentru greșeli din tinerețe?

27 Pentru ce să-mi pui* picioarele în butuci, să-mi pândești toate mișcările, să pui hotar pașilor mei,

28 când trupul meu cade în putrezire ca o haină mâncată de molii?

Capitolul 14

1 Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină* de necazuri.

2 Se naște* și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră.

3 Și asupra lui* ai Tu ochiul deschis! Și pe mine mă tragi* la judecată cu Tine!

4 Cum ar putea* să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?

Nu poate să iasă niciunul.

5 Dacă* zilele lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat lunile,

dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece,

6 întoarce-Ți* măcar privirile de la el și dă-i răgaz, să aibă măcar bucuria pe care o are simbriașul* la sfârșitul zilei.

7 Un copac, și tot are nădejde; căci când este tăiat* odrăsleşte din nou și iar dă lăstari.

8 Când i-a îmbătrânit rădăcina în pământ, când îi piere trunchiul în țărână,

9 înverzește iarăși de mirosul apei și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.

10 Dar omul când moare, rămâne întins;
omul, când își dă sufletul, unde mai este?

11 Cum pier apele din lacuri
și cum seacă și se usucă râurile,

12 așa se culcă și omul și nu se mai scoală;
cât* vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă
și nu se mai scoală din somnul lui.

13 Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților,
de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia
și de mi-ai rându o vreme când îți
vei aduce iarăși aminte de mine!

14 Dacă omul odată mort ar putea să mai învie,
aș* mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele,
până* mi se va schimba starea în care mă găsesc.

15 Atunci m-ai* chema, și Ți-aș răspunde,
și Ți-ar fi dor de făptura mâinilor Tale.

16 Dar astăzi îmi numeri* pașii,
ai ochiul asupra păcatelor mele;

17 călcările mele de Lege* sunt pecetluite într-un
mănunchi,
și născocești fărădelegi în sarcina mea.

18 Cum se prăbușește muntele și piere,
cum piere stânca din locul ei,

19 cum este mâncată piatra de ape
și cum este luat pământul de râu:
așa nimicești Tu nădejdea omului.

20 Îl urmărești întruna, și se duce;
îi schimonosești fața și apoi îi dai drumul.

21 De ajung fiii lui la cinste, el* nu știe nimic;
de sunt înjosiți, habar n-are.

22 Numai pentru el simte durere în trupul lui,
numai pentru el simte întristare în sufletul lui.”

Capitolul 15

A doua cuvântare a lui Elifaz

1 Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:

2 „Se cade să dea înțeleptul ca răspuns înțelepciune
deșartă?

Sau să-și umfle pieptul cu vânt de răsărit?

3 Să se apere prin cuvinte care n-ajută la nimic
și prin cuvântări care nu slujesc la nimic?

4 Tu nimicești chiar și frica de Dumnezeu,
nimicești orice simțire de evlavie față de Dumnezeu.

5 Nelegiuirea ta îți cârmuiește gura,
și împrumuți vorbirea oamenilor vicleni.

6 Nu eu, ci gura* ta te osândește,
buzele tale mărturisesc împotriva ta.

7 Tu ești omul care s-a născut întâi?
Te-ai născut* tu înaintea dealurilor?

8 Ai fost tu* la sfaturile lui Dumnezeu;
și ai sorbit din ele înțelepciune pentru tine?

9 Ce* știi tu și să nu știm și noi?

Ce cunoștință ai tu pe care să n-o avem și noi?

10 Între* noi sunt peri albi, bătrâni,
oameni mai înziliți decât tatăl tău.

11 Puțin lucru sunt mângâierile lui Dumnezeu pentru
tine
și cuvintele care-ți vorbesc atât de blând?...

12 Încotro te trage inima

și ce înseamnă această privire țintă a ochilor tăi?

13 Ce! împotriva lui Dumnezeu îți îndrepti tu mânia
și-ți ies din gură cuvinte ca acestea:

14 „Ce* este omul, ca să fie curat?

Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?

15 Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții* Săi,
dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui,

16 cu cât* mai puțin ființa urâcioasă și stricată – omul,
care* bea nelegiuirea ca apa!”?

17 Vreau să te învăț, ascultă-mă!

Voi istorisi ce am văzut,

18 ce au arătat înțelepții,

ce au descoperit ei, auzind de la părinții* lor,

19 cărora singuri li se dăduse țara

și printre care niciun străin* nu venise încă.

20 „Omul cel rău își duce în neliniște toate zilele vieții,
toți* anii de care are parte cel nelegiuit.

21 Țipete de spaimă răsună la urechile lui:

În mijlocul fericirii* lui, pustiitorul se va arunca asupra
lui.

22 El nu trage nădejde să scape de întuneric,
vede sabia care-l amenință;

23 aleargă* încoace și încolo să caute pâine,
știe că-l așteaptă ziua întunericului*.

24 Necazul și neliniștea îl înspăimântă

și se aruncă asupra lui ca un împărat gata de luptă.

25 Căci a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu,
s-a împotrivit Celui Atotputernic

26 și a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui
cu partea cea mai tare a scuturilor lui.

27 Avea fața acoperită cu grăsime,
coapsele încărcate cu osânză

28 și locuia în cetăți nimicite,

în case părăsite,

sortite să fie dărâmate.

29 Nu se va mai îmbogăți,

averea nu-i va crește,

și avuția nu se va mai întinde pe pământ.

30 Nu va putea ieși din întuneric,

flacăra îi va arde mlădițele,

și Dumnezeu îl va pierde* cu suflarea gurii Lui.

31 Dacă se încrede* în rău, se înșală,

căci răul îi va fi răsplata.

32 Ea va veni înainte* de capătul zilelor lui,
și ramura lui nu va mai înverzi.

33 Va fi ca o viță despuiată de roadele ei încă verzi,
ca un măslin ale cărui flori au căzut.

34 Căci casa celui nelegiuit va ajunge stearpă,
și cortul omului stricat îl va mânca focul.

35 El zămislește* răul și naște răul:

în sânul lui coace roade care-l înșală.”

Capitolul 16

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:

2 „Astfel de lucruri am auzit eu des;

voi toți sunteți niște* mângâietori supărăcioși.

3 Când se vor sfârși aceste vorbe în vânt?
 Și pentru ce atâta supărare în răspunsurile tale?

4 Ca voi aș vorbi eu,
 de ați fi în locul meu?
 V-aș copleși cu vorbe,
 aș da* din cap la voi,

5 v-aș mângâia cu gura
 și aș mișca din buze
 ca să vă ușurez durerea?

6 Dacă vorbesc, durerea nu mi s-alină,
 iar dacă tac, cu ce se micșorează?

7 Dar acum, vai! El m-a stors de puteri...
 Mi-ai pustiiat toată casa!

8 M-ai apucat, ca pe un vinovat;
 dovadă slăbiciunea mea,
 care se ridică și mă învinuiește în față.

9 Mă sfâșie și mă urmărește în mânia* Lui,
 scrâșnește din dinți împotriva mea,
 mă lovește* și mă străpunge cu privirea Lui.

10 Ei deschid* gura să mă mănânce,
 mă ocărăsc și mă bat* peste obraji,
 se înverșunează* cu toții după mine.

11 Dumnezeu mă lasă* la bunul plac al celor
 nelegiuiți,
 și mă aruncă în mâinile celor răi.

12 Eram liniștit, și m-a scuturat,
 m-a apucat de ceafă și m-a zdrobit,
 a tras asupra mea ca* într-o țintă.

13 Săgețile Lui mă înconjoară din toate părțile;
 îmi străpunge răunchii fără milă,
 îmi varsă fierea pe pământ,

14 mă frânge bucăți, bucăți,
 se aruncă asupra mea ca un războinic.

15 Mi-am cusut un sac pe piele
 și mi-am prăvălit capul* în țărână.

16 Plânsul mi-a înroșit fața;
 și umbra morții este pe pleoapele mele.

17 Totuși n-am făcut nicio nelegiuire,
 și rugăciunea mea totdeauna a fost curată.

18 Pământule, nu-mi acoperi sângele,
 și vaietele* mele să n-aibă margine!

19 Chiar acum, martorul* meu este în cer,
 apărătorul meu este în locurile înalte.

20 Prietenii mei râd de mine,
 dar eu mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi,

21 să facă dreptate* omului înaintea lui Dumnezeu,
 și fiului omului împotriva prietenilor lui.

22 Căci numărul anilor mei se apropie de sfârșit,
 și mă voi duce pe o cărare* de unde nu mă voi mai
 întoarce.

Capitolul 17

1 Mi se pierde suflarea,
 mi se sting zilele,
 mă așteaptă mormântul*.

2 Sunt înconjurat de bațjocoritori,
 și ochiul meu trebuie să privească spre ocările* lor.

3 Pune-Te singur zălog* pentru mine înaintea Ta;

altfel, cine ar putea răspunde pentru mine?

4 Căci le-ai încuiat inima în fața priceperii.
 De aceea nici nu-i vei lăsa să biruie.

5 Cine dă pe prieteni să fie prădați,
 copiilor aceluia li se vor topi ochii.

6 M-a făcut de basmul* oamenilor
 și ca unul pe care-l scuipi în față!

7 Ochiul* mi se întunecă de durere;
 toate mădularele mele sunt ca o umbră.

8 Oamenii fără prihană sunt înmărmuriți de aceasta,
 și cel nevinovat se răscoală împotriva celui nelegiuit.

9 Cel fără prihană rămâne totuși tare pe calea lui,
 cel cu mâinile* curate se întărește tot mai mult.

10 Dar voi toți, întoarceți-vă*,
 veniți iarăși cu cuvântările voastre,
 și vă voi arăta că între voi niciunul nu e înțelept.

11 Ce! Mi s-au dus* zilele,
 mi s-au nimicit planurile,
 planurile acelea făcute cu atâta iubire în inima mea...

12 Și ei mai spun că noaptea este zi,
 că se apropie lumina, când întunericul a și venit!

13 Când Locuința morților o aștept ca locuință,
 când în întuneric îmi voi înălța culcușul;

14 când strig gropii: „Tu ești tatăl meu!”
 Și viermilor: „Voi sunteți mama și sora mea!”

15 Unde mai este atunci nădejdea mea?
 Și cine mai poate vedea nădejdea mea?

16 Ea se va coborî cu mine* la porțile Locuinței
 morților,
 când vom merge împreună să ne odihnim* în țărână.”

a [v.16](#) Nădejdea mea și eu

Capitolul 18

A doua cuvântare a lui Bildad

1 Bildad din Șuah a luat cuvântul și a zis:

2 „Când vei pune capăt acestor cuvântări?
 Vino-ți în minte, și apoi vom vorbi.

3 Pentru ce ne socotești atât de* dobitoci?
 Pentru ce ne privești ca pe niște vite?

4 Oare pentru tine, care te sfâșii* în mânia ta,
 s-ajungă pustiu pământul
 și să se strămute stâncile din locul lor?

5 Da, lumina celui rău se va* stinge, și flacăra din
 focul lui nu va mai străluci.

6 Se va întuneca lumina în cortul lui
 și se va stinge candela* deasupra lui.

7 Pașii lui cei puternici se vor strâmta,
 și, cu toate opintirile* lui, va cădea.

8 Căci calcă cu picioarele* pe laț
 și umblă prin ochiuri de rețea;

9 este prins în cursă de călcâi,
 și lațul* pune stăpânire pe el;

10 capcana în care se prinde este ascunsă în pământ,
 și prinzătoarea îi stă pe cărare.

11 De jur împrejur* îl apucă spaima
 și-l urmărește pas cu pas.

12 Foamea îi mănâncă puterile,
nenorocirea* este alături de el.
13 Mădularele îi sunt mistuite unul după altul,
mădularele îi sunt mâncate de întâiul născut al morții.
14 Este smuls din cortul lui unde se credea la adăpost*
și este târât spre împăratul spaimelor.
15 Nimeni din ai lui nu locuiește în cortul lui,
pucioasă este presărată pe locuința lui.
16 Jos*, i se usucă rădăcinile;
sus îi sunt ramurile tăiate.
17 Îi piere pomenirea* de pe pământ,
numele lui nu mai este pe uliță.
18 Este împins din lumină în întuneric
și este izgonit din lume.
19 Nu* lasă nici moștenitori, nici sămânță în poporul
său,
nicio rămășiță vie în locurile în care locuia.
20 Neamurile care vor veni se vor uimi de prăpădirea*
lui,
și neamul de acum va fi cuprins de groază.
21 Aceasta este soarta celui rău,
aceasta este soarta celui ce nu* cunoaște pe
Dumnezeu.”

Capitolul 19

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:
2 „Până când îmi veți întrista sufletul
și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre?
3 Iată că de zece ori m-ați batjocorit*;
nu vă este rușine să vă purtați așa?
4 Dacă am păcătuit cu adevărat,
numai eu sunt răspunzător de aceasta.
5 Credeți că mă puteți lua* de sus?
Credeți că mi-ați dovedit că sunt vinovat?
6 Atunci să știți că Dumnezeu mă urmărește și mă
învelește cu lațul Lui.
7 Iată, țip de silnicie, și nimeni nu răspunde;
cer dreptate, și dreptate nu este!
8 Mi-a tăiat orice ieșire*, și nu pot trece;
a răspândit întuneric pe cărările mele.
9 M-a despuiat de slava* mea,
mi-a luat cununa de pe cap,
10 m-a zdrobit din toate părțile, și pier;
mi-a smuls nădejdea ca pe un copac.
11 S-a aprins de mânie împotriva mea,
S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș*.
12 Oștile Lui au pornit deodată înainte,
și-au croit drum* până la mine
și au tăbărât în jurul cortului meu.
13 A depărtat pe frații mei* de la mine,
și prietenii mei s-au înstrăinat de mine.
14 Rudele mele m-au părăsit,
și cei mai de aproape ai mei m-au uitat.
15 Casnicii mei și slugile mele mă privesc ca pe un
străin,
în ochii lor sunt un necunoscut.
16 Chem pe robul meu, și nu răspunde;

îl rog cu gura mea, și degeaba.
17 Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele,
și duhoarea mea a ajuns nesuferită fiilor mamei mele.
18 Până și copiii* mă disprețuiesc: dacă mă scol, ei mă
ocărăsc.
19 Aceia* în care mă încredeam mă urăsc,
acea pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.
20 Oasele mi se țin de piele* și de carne;
nu mi-a mai rămas decât pielea de pe dinți.
21 Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei!
Căci mâna* lui Dumnezeu m-a lovit.
22 De ce mă urmăriți* ca Dumnezeu?
Și nu vă mai săturați de carnea mea?
23 Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise,
să fie scrise într-o carte;
24 aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier
și cu plumb în stâncă pe vecie...
25 Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu
și că Se va ridica la urmă pe pământ.
26 Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu
voi mai avea carne*,
voi vedea totuși pe Dumnezeu.
27 Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor;
ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia.
Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.
28 Atunci veți zice: „Pentru ce-l* urmăream noi?”
Căci dreptatea pricinii mele va fi cunoscută.
29 Temeți-vă de sabie:
căci pedepsele date cu sabia sunt grozave!
Și să* știți că este o judecată.”

a [v.25](#) Ebraică: Goel

Capitolul 20

A doua cuvântare a lui Țofar

1 Țofar din Naama a luat cuvântul și a zis:
2 „Gândurile mele mă silesc să răspund,
și frământarea mea nu-mi dă pace.
3 Am auzit muștrări care mă umplu de rușine,
și din adâncul minții mele duhul mă face să răspund.
4 Nu știi tu că, demult de tot,
de când a fost așezat omul pe pământ,
5 biruința celor răi a fost scurtă*,
și bucuria nelegiuitului numai de o clipă?
6 Chiar dacă s-ar înălța* până la ceruri,
și capul i-ar ajunge până la nori,
7 va pieri pentru totdeauna, ca* murdăria lui,
și cei ce-l vedeau vor zice: „Unde este?”
8 Va zbura ca* un vis, și nu-l vor mai găsi;
va pieri ca o vedenie de noapte.
9 Ochiul* care-l privea nu-l va mai privi,
locul în care locuia nu-l va mai zări.
10 Peste fiii lui vor năvăli cei săraci,
și mâinile lui* vor da înapoi ce a răpit cu sila.
11 Oasele lui, pline de* vlaga tinereții,
își vor avea culcușul* cu el în țărână.
12 Dulce era râul în gura lui,
îl ascundea sub limbă,

13 Îl mesteca întruna și nu-l lăsa,
îl ținea în cerul gurii:
14 dar hrana lui se va preface în măruntaiele lui,
va ajunge în trupul lui o otravă de aspidă.
15 Bogățiile înghițite le va vărsa,
Dumnezeu le va scoate din pânțele lui.
16 Otravă de aspidă a supt
și de aceea, limba năpârcii îl va ucide.
17 Nu-și va mai plimba privirile peste pâraiele*
și râurile de miere și de lapte,
18 va da înapoi* ce a câștigat
și nu va mai trage folos din câștig;
va da înapoi tot ce a luat
și nu se va mai bucura de el,
19 căci a asuprit pe săraci și i-a lăsat să piară,
a dărâmat case și nu le-a zidit la loc.
20 Lăcomia lui n-a cunoscut* margini;
dar nu va scăpa ce are mai scump.
21 Nimic nu scapă de lăcomia lui, dar bunăstarea lui
nu va ține.
22 În mijlocul belșugului va fi în nevoie;
mâna tuturor ticăloșilor se va ridica asupra lui.
23 Și iată, ca să-i umple pânțele,
Dumnezeu va trimite peste el focul mâniei Lui
și-l va sătura* cu o ploaie de săgeți.
24 Dacă va scăpa* de armele de fier,
îl va străpunge arcul de aramă.
25 Își smulge din trup săgeata, care scânteie* la ieșirea
din fierea lui,
și îl apucă spaimel* morții.
26 Toate nenorocirile sunt păstrate pentru comorile lui;
va fi mistuit de un foc* pe care nu-l va aprinde omul,
și ce va mai rămâne în cortul lui va fi ars de foc.
27 Cerurile îi vor dezveli fărădelegea,
și pământul se va ridica împotriva lui.
28 Veniturile casei lui se vor pierde,
vor pieri în ziua mâniei lui Dumnezeu.
29 Aceasta* este soarta pe care o păstrează Dumnezeu
celui rău,
aceasta este moștenirea pe care i-o hotărăște
Dumnezeu.”

Capitolul 21

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvântul și a zis:
2 „Ascultați, ascultați cuvintele mele, dați-mi măcar
această mângâiere.
3 Lăsați-mă să vorbesc, vă rog;
și, după ce voi vorbi, veți putea să vă bateți* joc.
4 Oare împotriva unui om se îndreaptă plângerea mea?
Și pentru ce n-aș fi nerăbdător?
5 Priviți-mă, mirați-vă
și puneți mâna* la gură.
6 Când mă gândesc, mă înspăimânt, și un tremur îmi
apucă tot trupul:
7 Pentru ce trăiesc* cei răi?
Pentru ce îi vezi îmbătrânind și sporind în putere?
8 Sămânța lor se întărește cu ei și în fața lor,

odraslele lor propășesc sub ochii lor.
9 În casele lor domnește pacea, fără umbră de frică;
nuiaua* lui Dumnezeu nu vine să-i lovească.
10 Taurii lor sunt plini de vlagă și prășitori,
juncanele lor zămislesc și nu leapădă*.
11 Își lasă copiii să se împrăștie ca niște oi,
și copiii se zbenguie în jurul lor.
12 Cântă cu sunet de tobă și de harpă,
se desfată cu sunete de caval.
13 Își petrec zilele* în fericire
și se coboară într-o clipă în Locuința morților.
14 Și totuși* ziceau lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi.
Nu voim să cunoaștem căile Tale.
15 Ce* este Cel Atotputernic, ca să-I slujim?
Ce vom* câștiga dacă-I vom înălța rugăciuni?”
16 Ce! Nu sunt ei în stăpânirea fericirii? –
Departați de mine sfatul celor* răi! –
17 Dar de multe ori se întâmplă să li se stingă*
candela,
să vină sărăcia peste ei,
să le dea și lor Dumnezeu partea* lor de dureri în
mânia Lui,
18 să fie ca paiul* luat de vânt,
ca pleava luată de vârtej?
19 Veți zice că pentru fiii Săi păstrează Dumnezeu*
pedeapsa.
Dar pe el, pe nelegiuit, ar trebui să-l pedepsească
Dumnezeu, ca să simtă;
20 el ar trebui să-și vadă nimicirea,
el ar trebui să bea* mânia Celui Atotputernic.
21 Căci, ce-i pasă lui ce va fi de casa lui după el,
când numărul lunilor i s-a împlinit?
22 Oare pe Dumnezeu Îl vom învăța* minte,
pe El, care cârmuiește duhurile cerești?
23 Unul moare în mijlocul propășirii, păcii și fericirii,
24 cu coapsele încărcate de grăsime
și măduva oaselor plină de suc.
25 Altul moare, cu amărăciunea în suflet,
fără să se fi bucurat de vreo fericire,
26 și amândoi adorm* în țărână,
amândoi sunt mâncați de viermi.
27 Știu eu bine care sunt gândurile voastre,
ce judecați nedrepte roștiți asupra mea.
28 Voi ziceți: „Unde* este casa apăsătorului?
Unde este cortul în care locuiau nelegiuiții?”
29 Dar ce! N-ați întrebat pe călători
și nu știți ce istorisesc ei?
30 Cum în ziua nenorocirii, cel rău* este cruțat,
și în ziua mâniei, el scapă.
31 Cine îl mustră în față pentru purtarea* lui?
Cine îi răsplătește tot ce a făcut?
32 Este dus la groapă
și i se pune o strajă la mormânt.
33 Bulgării din vale îi sunt mai ușori,
căci toți oamenii* merg după el,
și o mulțime îi merge înainte.
34 Pentru ce dar îmi dați mângâieri deșarte?
Ce mai rămâne din răspunsurile voastre decât
viclenie?”

Capitolul 22

A treia cuvântare a lui Elifaz

1 Elifaz din Teman a luat cuvântul și a zis:
2 „Poate un om* să aducă vreun folos lui Dumnezeu? Nu; ci înțeleptul nu-și folosește decât lui.
3 Dacă ești fără prihană, are Cel Atotputernic vreun folos?
Și dacă trăiești fără vină, ce va câștiga El?
4 Pentru evlavie ta te pedepsește El oare și intră la judecată cu tine?
5 Nu-i mare răutatea ta?
Și fărădelegile tale fără număr?
6 Luai* fără pricină zaloguri de la frații tăi, lăsați fără haine pe cei goi.
7 Nu dădeai apă omului însetat, nu voiiai* să dai pâine omului flămând.
8 Țara era a ta, fiindcă erai mai tare, te așezai în ea, fiindcă erai cu vază.
9 Dădeai afară pe văduve cu mâinile goale, și brațele* orfanilor le frângeai.
10 Pentru aceea ești înconjurat* de curse și te-a apucat groaza dintr-odată.
11 Nu vezi dar acest întuneric, aceste ape multe care te* năpădesc?
12 Nu este Dumnezeu sus în ceruri? Privește vârful stelelor, ce înalt este!
13 Și tu zici: „Ce știe* Dumnezeu? Poate să judece El prin întunericul de nori?
14 Îl înfășoară norii*, nu vede nimic, bolta cerească abia dacă o străbate!”
15 Ce! Vrei s-apuci pe calea străveche, pe care au urmat-o cei nelegiuți,
16 care* au fost luați înainte de vreme și au ținut cât ține un pârâu care se scurge?
17 Ei* ziceau lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi! Ce ne* poate face Cel Atotputernic?”
18 Și totuși Dumnezeu le umpluse casele de bunătați. – Departe* de mine sfatul celor răi! –
19 Cei fără prihană* vor fi martori ai căderii lor și se vor bucura, cel nevinovat va râde de ei
20 și va zice: „Iată pe potrivnicii noștri nimicivi! Iată-le bogățiile arse de foc!”
21 Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei* avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire.
22 Primește învățătură din gura Lui și pune-ți* la inimă cuvintele Lui.
23 Vei fi așezat iarăși la locul tău, dacă te* vei întoarce la Cel Atotputernic, dacă depărtezi fărădelegea din cortul tău.
24 Aruncă* dar aurul în țărână, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor!
25 Și atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăția ta.
26 Atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta*

și îți vei ridica* fața spre Dumnezeu.
27 Îl vei* ruga, și te va asculta, și îți vei putea împlini juruințele.
28 Pe ce vei pune mâna îți va izbuti, pe cărările tale va străluci lumina.
29 Vină smerirea, tu te vei ruga pentru ridicarea ta: Dumnezeu ajută pe cel* cu ochii plecați.
30 El va izbăvi chiar și pe cel vinovat, care își va datora scăparea curăției mâinilor tale.”